

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. XIX. Quòd se debeat homo non tantùm sentire nihil esse, sed
maximum peccatorem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

hoc etiam sapientiam & bonitatem, negans sapientissime ita prouisum à beneuolo & amantissimo Patre pro nostrâ salute & bono. Quid dicam in iis virtutibus quæ super omnem naturam sunt, & in altissimo ordine proportionem quamdam cum Deo habent, & velut in gradu diuino Deos, vt sic dicam, nos faciunt, aut supponunt per participationem altissimam naturæ diuinæ; & in iis quæ Deum proximè contingunt, fide, spe, charitate? de quibus si quis præsumat, opus est vt neget Deum esse superiorem naturæ, aut ex se putet se esse æqualem vel superiorem Deo.

CAPVT XIX.

Quòd se debeat homo non tantùm sentire nihil esse, sed maximum peccatorem.

Magna portio humilitatis deest tibi, si putes solùm nihil boni ex te habere; oportet vt iudices etiam pessimum te esse. Primum peccatorum se dixit sanctus Paulus; nec potuit mentiri os illud Spiritus sancti: an tu fortasse meliorem te putabis tanto Apostolo; & esse exaggerationem aut modestiam, te appellare maximum sceleratorum? Serio te iudica primum inter peccatores, & vltimam creaturarum, quia nulli te debes præ-

præferre. Nullus minus quàm tu habuit, vt
 misericordiam Dei flecteret: ne putes esse
 modestiam sentire hoc; nam nihil tui bonum
 præcessisse, est fides diuina. Non est funda-
 mentum vt alium putes fore minùs gratum,
 semel adhuc consecutum misericordiam, &
 beneficia Dei, quibus tecum est vsus: nec
 tam temerè de alio iudicare licet, qui ferè
 debes censere impossibilem esse maiorem in-
 gratitudinem, quàm in te patentissimè
 agnoscis. Si verè doleres de peccatis, id ferò
 putares. Qui acutissimo dolore torquetur,
 non putat similem alium dolorem esse, nec
 putat alios ita cruciari: affectio ad se inclinat
 iudicium. Si aliquis amor humilitatis esset,
 facilè iudicares te omnium pessimum. Su-
 perbus meliorem omnibus se præsumit, ex
 amore exaltationis; & quia aliorum emi-
 nentias non considerat, sed defectus: tu si
 humilis esses, peiorem cunctis te putares;
 tuos defectus videres, non alienos, nisi solas
 virtutes.

O Maiestas summæ Veritatis, quid opus
 est interpretatione? fateor coram Angelis
 tuis, hominibus, & spiritibus malignis, sine
 vllâ tergiuersatione, me esse omnium crea-
 turarum viliorem. Dignitas moralis rationa-
 lis creaturæ, quæ est verè eius laus, pretium,
 & valor, constat ex cognitione & aduertenti-

Q tia

242 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
tiâ obligationis suæ, & operatione iuxta il-
lam: hæc in nemine maiori sunt vitiata abu-
su, quàm in me. Licet plures viri sancti maio-
rem lucem habuerint, & aliqui homines in
numero exteriorum peccatorum re ipsâ for-
tè excessissent; sed hæc copula, plus peccas-
se, & neglexisse maiores obligationes suas,
cum cognitione illarum, admonitione con-
scientiæ, & inspirationibus cæli, in nullo, vt
in me, inuenitur. Si aliquis plura quàm ego
peccata forsan fecerit, minores inspirationes
accepit, & obligationes pauciores habuit: si
aliquis magis admonitus & obligatus à Deo
fuit, minùs peccauit, & magis respondit: si
fortè, quod non possum credere, aliqua crea-
tura fuit, quæ plus peccauerit, & maiorem
cognitionem officij sui habuerit, adhuc non
puto eam deteriorem me fore; quia non est
cognitura, nec habitura maiores obligatio-
nes: & quamuis alius maiores obligationes
haberet re ipsâ, ego id non puto: officia au-
tem virtutis ex conscientiâ ponderanda sunt;
cumque ego putem me plus omnibus teneri
ad seruiendum Deo, & minùs seruiam, om-
nium ingratiſſimus & vilissimus ero. Anti-
christi peccata licet excessissent numero, non
excedet eius cognitio, illustratio, & obliga-
tio: nam non toties remissionem peccato-
rum consequetur, vt ego, nec tam efficacibus
&

& instantibus beneficiis & inspirationibus sollicitabitur, nec ab occasionibus peccandi præseruabitur. Lucifer licet maiorem à Deo lucem habuerit, non nisi propter vnicum peccatum damnatus fuit; nec habuit obligationes quas ego: non pro illo factus est Filius Dei Angelus, non fudit sanguinem suum. Iudam quoque necdum Christus obligauerat, vt obligauit me; nondum mortuus erat. O humilis & mitis immensitas Dei, quomodo me toleras, quia non confundor & absorbeor in profunditate ignominie meæ! Ne quaeso alicui me præferam, cum non inueniam fundamentum ad suspicandum alium esse deteriorem.

Maioris peccatoris scelera numero finita sunt: quomodo ego non illi subiior, qui in infinitum peccare possum, & efficaciam in me habeo, vt totum mundum inficiam? Nam iniquissimus sum post tot beneficia, excessum Dei amoris, inspirationes diuinas: quid si Deus meam malitiam non cohibuisset suâ gratiâ in me & in aliis? Singulis peccatis aptior factus sum in dies, vt peius corrum-pam me, & vniuersos. Si vnum peccatum Adami tot infecit innocentes posteros, si vnum peccatum Achan totum Israël reum fecit vindictæ diuinæ; quid facient mihi peccatori infinita scelera? Nescio, spiritus infir-

Q² me,

me, quomodo non deficis, considerans exiguitatem tuam, & deinde magnam multitudinem culparum tuarum, si componas hæc cum immensitate Dei, cum multitudine beneficiorum eius, cum magnitudine operum redemptionis Christi, cum indicibili dilectione & fidelitate eius erga te; præ quâ parua videbuntur opera stupenda quæ pro te fecit, & à quâ solùm quasi coactus est illa facere. Sed adhuc nihil est, quidquid de vilitate & infamiâ tuâ comprehendi potest, & longè infra rei veritatem manet: imò puta nihil; nam in infinitum viliores te inuenires, si à Deo illustrareris. O pretiosissima Veritas, si ita est, quomodo non me despicio, dedignor, aspernor, vt nesciam quid de me cogitare & facere possim? Miror me non studere reuereri plus Deum, stupeo non magis me contemni desiderare.

Vnum solum delictum, eum qui committit, facit infamem, etiam apud homines peccatores, qui nesciunt penetrare malitiam peccati, nec odium dignum illius habent: quomodo tot mea peccata & negligentia coram sanctitate Dei, Angelis puris, & Beatis gloriosis, me deformabunt, & dehonestabunt? nam licet sperem plura dimissa esse per misericordiam Dei; quod semel fui, ex me semper sum, nec magis ex me ero. Si semel

mel in me fuit, vnde vilem semel me putarem; cur non semper? nam ex me nunquam plus boni habeo: potius pudor debet crescere, & humilitas de peccatis præteritis, quò magis acceperim. Misericordias diuinas, cum experiëntiã didicerim, me contempsisse tam bonum erga me Dominum, & modò ingratum permanere. O spiritus vilissime, quomodo cum tantã ingratitudine non te putas indignum omni gratiã Dei? quomodo audes vllam gratiam petere? quomodo, si tibi à Deo vltro concessa est sine postulatione tuã, non contremiscis, vt ferè dubites quid melius foret carere Dei dono, quàm exponi iterùm periculo abutendi quod toties contempsisti? Sed in spe, Domine, misericordiã tuã, volo esse audax & temerarius, imò importunus toti Curie cælesti, ostentans vilitatem & vlcera mea; nec cessabo clamare ad omnes & singulos Beatos, donec molestissimus sim, & saltem propter improbitatem, cum alium titulum bonum ex me non habeam, consequar maiorem gratiam & misericordiam IESV, ne me deserat, quòd deseram gratias eius.